

Malsons

Anne Fine

Dibuixos de Jordi Peidró

1

Tan sols ha sigut un poquet enutjós per a mi. Però, així i tot, el senyor Hooper ha vist el meu gest desficiós.

–Vinga, Mel! –s’ha oferit–. Un problema compartit no és un problema reduït a la meitat?

He bellugat el cap.

–No, gràcies. És massa personal.

–Aleshores, posa-ho per escrit –m’ha aconsellat–. Si et preocupa alguna cosa, posa-ho en un paper.

He assenyalat els llibres que ens envolten, prestatge a prestatge, fins al sostre.

—És això el que van fer els escriptors d'alguns d'aquests?

—D'uns quants, diria jo —m'ha contestat—. Noms falsos, històries vertaderes, i es van fer d'or. Havies d'intentar-ho. Jo compraré un exemplar.

Se n'ha anat deixant caure una rialleta i m'he assegut a pensar-hi. I per què no? Sóc bona con- tant històries. Aquesta podria titular-la *Malsons*. O fins i tot *Imogen imagina*, ja que tracta sobre ella, i sobre com va arribar a la nostra escola i ens va espantar a tots —sobretot a mi— amb el misteri que l'envoltava i totes les seues horribles visions.

Així és com va començar. Ella hi arribà el tri- mestre passat, cap al migdia. Hi va entrar a l'aula darrere de la senyora Trent, la qual, simplement, la lliurà i se n'anà com un llamp.

El senyor Hooper tot just va intercanviar unes breus paraules amb ella a la seua taula, abans d'adreçar-se a la resta de nosaltres.

—Classe, aquesta és Imogen Tate, que ha vingut ací des d'una altra escola.

Ella semblà incòmoda mentre tots ens que- dàvem mirant-la. Ja duia posat el nostre vell i avorrit uniforme escolar, i lluïa el cabell lligat

amb cues. No hi havia absolutament res d'especial en ella però, a pesar d'això, tots volien fer-li de guia durant la primera setmana. La majoria va alçar la mà.

Però el senyor Hooper va dir:

–I jo triaré... Melanie!

Em vaig quedar de pedra.

–Jo?

–Bé –continuà–, i per què no?

–Jo no he alçat la mà.

–Aquesta no és la qüestió –digué–. T'anirà bé tindre algú al seient buit que tens al costat.

No hi estava d'acord, però tampoc podia dir res. Potser m'hauria d'explicar. Jo sóc la rata de biblioteca de la classe. No m'agrada massa fer lliga amb la resta de companys perquè m'agrada més llegir. Això sempre ha preocupat els professors quan em trobe a l'escola. Un rere l'altre han fet per traure'm els llibres de les mans perquè faça més lliga amb els companys.

Però m'estime més llegir.

No obstant això, no et pots mostrar mal educat amb algú que és nou i que està fet un sac de nervis. De manera que sols vaig fer uns colpets a la cadira buida que tenia al costat i Imogen la va ocupar. I com que se la veia atrafegada traient els bolígrafs i els llapis a la taula, al final vaig pensar a dir-li alguna cosa amable.

—M'agrada el collar que dus. És d'or?

Va assentir amb timidesa.

—D'or de veritat?

—Sí —contestà—. La meua àvia li'l donà a ma mare i ara és meu.

El vaig mirar més de prop. Tenia unes marques xicotetes i estranyes, i semblava prou menut i fi per a cabre en una cullereta.

–Tens molta sort –li vaig dir, fent per mostrar-me encara agradable–. Estic segura que a mi ningú em lliurarà mai res tan especial.

Com si, de sobte, li haguera fet recordar alguna cosa, va deixar de traure coses i em va mirar.

–Aleshores, potser ets tu la que té sort –em va dir. La vaig mirar bocabadada.

–Què vols dir?

No em contestà. De fet, tot just va dir res més després d'això, llevat de coses com: «He d'escriure açò en la llibreta roja?», o «He de fer servir boli o llapis per a fer açò?», o «Em deixes el regle?».

Aposte que ni tan sols s'adonà que allò que m'havia dit se m'havia quedat clavat al cap. Però va ser com la primera pista d'un llibre. Sols un primer senyal. I fou estrany.

